

tolovajih, mislite? O ne, pot nam zastavi mož čvrste postave, ki trdi, da nas ne pusti naprej, predno ne spraznimo čutarice, kakoršnih je več čez ramo nesel domu. Ni bilo drugače, morali smo in pri tem si pomagali s petjem, ki se je morda v ponočni tihoti po logih daleč razlegalo, a lepo nikakor ni moglo biti, ker sem se jaz s svojim čukovim glasom vmes vtikal.

Drugi dan se vsi trije naravnost čez šumo napotimo proti Dobrniču. Pot, kolikor je je v selski fari, je uže še nekoliko človeška — po zaslugi gospoda župnika, naprej se pa izteče v steze, in kdor ni vajen je, pride v Dobrniče, ampak se zgubi v goščavi, iz katere se ne vidi drugzega, ko šumberška razvalina s prijazno cerkvico pod njo. Spustimo se toraj na vzdol, a predno še pridemo do goščave, me pocuka gospod župnik za roko in molče pokaže na bližnjo njivo. Radoveden grem z očmi za njegovo roko, in kaj zagledam? Kmetiča, pri miru stoječega, kakor bi bil iz lesa, in držečega kvišku zavihleno motiko pri krtini. Molče postojimo vsi, še minuto časa in — lop! motika trešči in vrže ven krt do smrti zadetega. „No, pravo neumnost ste naredili, oče!“ se oglasi gospod župnik, mož se obrne, zagleda nas, in ko vidi, da se vsi trije njegovemu „junaškemu“ činu smejemo, premakne klobuk na glavi in nekaj mrmraje se zgubi s svojo motiko za mejo. Mi pa gremo naprej in gospod župnik pripoveduje: „Kar si tukaj videl, vidim jaz vsak dan. Naj ljudem pripovedujem kolikor hočem o tem, kako škodo delajo sebi s preganjanjem krt, vse zastonj. Tudi izgledi nič ne pomagajo. Ko sem namreč jaz sem prišel, je bilo po mojih njivicah in pičlem vrtu vse polno krtin, a jaz sem jih dajal vse lepo razgrebsti, krtov pa nisem nič preganjal. Zdaj že par let ni nobene krtine več, tem bolj pa raste trava in setev, ljudje pa pravijo, da krt ne mara za farovške njive in travnike. Se ve, da ne mara, ker ni več bramorjev, glist, črvov in drugzega mrčesa v zemlji, ker krt je — hvala mu — vse pokončal. Oni pa imajo zmiraj cele groblje krtin in se potem jezé nad krtom, če si kôse ob krtinah krhajo!“ — Meni se je gospod župnik res smilil, ki si toliko prizadeva za faranov blagor, pa povsod naletava na trdovratnost in žanje nevoljo in nenvaležnost. Ta dan se mu je — memogrede omenjeno — pripetila še druga neprijetnost. Zvedel je namreč, da so prejšnji dan na „žegnanji“ v Šentlorenci na Temenici fantje v pretepu ubili enega njegovih faranov, ki pa je bil znan rogovilež. — Prekrižavši brez števila potov in stez prišli smo še le čez dve uri iz goščave, in zagledali Dobrnič. Par korakov še in na veliki cesti smo — to je, na cesti iz Trebnjega do Žužemberka. Ravno pridrdra pošta memo, znamenje, da je ura enajst. Moj prijatelj me opozori na konja, postilijona in voz, in res, vse troje je harmonično, če se enkrat kje prevrne, bo vse trójice konec.

Naša pot je v farovž, kamor smo se bili uže prejšnji dan napovedali po občinskem potu, kateri je bil naznanil po maši na Selih med drugimi mikavnostmi tudi dan volitev volilnih mož za državni zbor. Gospod župnik, eden najgorkejših narodnjakov, nas jako prijazno sprejme in povabi na obed, pri katerem smo bili dobre volje in izpustili napitnice dr. J. Bleiweisu, našemu očetu, bodočemu poslancu grofu Barbo-tu, národní duhovščini itd. Pozneje smo šli še k županu gosp. Sinci. To vam je mož z dušo in telom narodnjak in poštenjak skozi in skozi; mene je posebno veselilo izvedeti tû, da v tem kraju, pa tudi v bližnjih, nemčurski kandidat ne dobí nobenega glasú.

Veseli smo bili, sošlo se nas je še več, rad bi bil mudil se v tej prijazni vasi, ki je jako lepa in kaže pridne prebivalce, al mudilo se mi je naprej. Toraj gospod župnik dá napreči, poslovim se od svojih dveh

prijateljev iz Sel, ki sta mi binkoštno praznike tako prijetne naredila, dobrniški gospod župnik sede k meni in peljeva se proti Trebnjemu. Solnce je uže bilo nagnilo se, toraj ni bilo velike vročine več. Cesta ta je še dokaj čedna, čeravno ne gre po planem, le vasi in hiše ob nji so bolj revne. Vinogradov je videti na več straneh, ker tukaj se uže pričinja vinska dežela, čeravno to vino po svetu nima še veliko veljave; a zdravo je in mnogo boljše kakor marsikaj, kar se drugje za vino toči. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* V deželni gluhonemici goriško-isterski v Gorici so bile 1. dne t. m. konecletne preskušnje, katerih so se vdeležili zastopniki deželnega odbora goriškega, isterskega in tržaškega in nekoliko druge gospôde. Z izidom so bili vsi jako zadovoljni. Zavod je v zadnjem času tako lepo napredoval, da se sme dežela v vsakem oziru ž njim ponašati. Veselja bi se zjokal rajni ustanovnik, nepozabljeni Val. Stanič, ako bi mogel videti, kaj je vzrastlo in se razvilo iz plemenitega zrnca, katero je zasejala njegova skrbna, človekoljubna roka.

Naši dopisi.

Iz Rusije 22. avg. —η. (Konec.) Po povodu novega avstrijskega ministerstva so prinesle Moskovske „Vedomosti“, glavni organ slavjanofilov, jako zanimiv vvodni članek, iz katerega naj priobščimo čast. čitateljem to-le: „Avstro-nemška stranka, ki je pri poslednjih volitvah mnogo zgubila, se je poslednja leta oznamenovala z jarožno opozicijo proti politiki grofa Andrassya na vzhodu; al ona ni obsojala Andrassyeve politike s tistega stališča, s katerega se njegova politika ni mogla prikupiti avstrijskim Slovanom. Dunajski organi so se togotili na grofa Andrassya, a ne zavolj tega, ker je, zvest magjarskim tendencijam, bil vedno vrh hrepenenju južnih Slovanov po osvobojenji izpod muzulmanskega jarma, ampak ravno narobe; njim se je zdelo, da on premalo skrbi za celoto turške države. Še svojim sovraštvom proti Rusiji ves čas naše vojske je dunajsko časopisje daleč za seboj pustilo celó Angleže. Take tendencije se ve da avstrijskim Slovanom ne morejo biti prijetne. Prav zato avstrijski Slovani nimajo povoda protiviti se razširjanju avstrijske teorije v Bosni in Hercegovini, ker tako razširjanje jim obeta pomnoženje slovanskega elementa v Avstriji. Al res je tudi, da to nemško sovraštvo je edino, kar more opravičiti take avstro-slovanske želje, zakaj vsem je znano, da politični program grofa Andrassya ni drugzega nič kot izvršitev ideje kneza Bismarka, a tudi tej ideji avstrijski Slovani ne morejo posebno zaupati. Lahko bi se pa mislilo, da so si jo usvajili avstro-nemški centralisti in da njihova opozicija proti grofu Andrassyu se objasnjuje s tem, da oni štejejo Andrassya za premalo ubogljivega pomočnika Bismarkove politike. V resnici si pa nemška stranka ni usvojila te ideje o poklicu Avstrije, katero jej ponujajo iz Berolina. Nemškim patrijotom na Dunaji se še vedno sanja, da bo še mogoče Avstriji vrniti si preves v Nemčiji, zato jim je zoper Bismark, ki je Avstrijo iz Nemčije potisnil. Ni tedaj prav nič čudnega, da avstrijski Slovani ne marajo za zvezo z nemško stranko, o kateri so prepričani, da ona je bolj „nemška“, to je, slovanstvu bolj sovražna, kakor sedanja Nemčija.“

Slovanofska stranka v Rusiji misli, da kakor Čehi ne želijo porusiti in popoljšati se, tako tudi Slovenci ne želijo pohrvatiti se (vsi li?), Hrvatje ne želé posloveniti se, tako tudi noben avstro-slovanski

narod ne želi (noben?), da bi se srbska Bosna in Hercegovina pohrvatila, ampak oni vsi želé (vsi?), da bi srbski narod v Bosni in Hercegovini postal ravnopravni člen njihove države z enakimi pravicami z drugimi narodi, in sicer oni to želé samo zato (samo zato?), ker menijo, da bodo tako ležče sami za-se dosegli v Avstriji enake politično-narodne pravice, kakoršne uživajo Nemci in Magjari. Noben drug povod okupacije teh provincij ni opravičen iz slovanskega stališča, in Rusija nikakega drugega povoda nikoli ne bo odobrila. V potrditev takih misli priobčujejo „Moskovske Vedomosti“ dopise iz Avstrije, kakor tudi v prevodu vvodne članke českých „Nar. listy“.

Tretja stranka, evropejci-liberalci, so skoraj v vseh glavnih točkah antipodi slovanofilom. Klasične omike oni nič ne cenijo, ampak želé edino realnih šol; oni se ne prenehoma potegujejo za vnanja državna posojila ter želé, da bi se papirnati denar popolno odpravil; sedanja forma vlade jim je trn v peti, oni želé „konstitucije“ po kakoršnem koli šablonu, da je le „konstitucija“; po „konstituciji“ so posebno zakričali o priložnosti poslednjega rogoviljenja nihilistov, češ, da „konstitucija“ bode Rusijo rešila od teh „izvržkov“. O Slovanih oni do poslednje vojske niso hoteli nič vedeti; govorili so, da Rusija od Slovanov ni nič prejela, tedaj jim tudi ni nič dolžna; kakor se je Rusija sama osvobodila tujega jarma ter si sama preskrbela zapadno omiko, tako da naj tudi drugi Slovani sami skrbé za svoje osvobojenje in za omiko. Ta politika liberalcev je bila pred vojsko tako nadležna, da je bil njihov glavni organ „Golos“ cele tri mesece v začetku vojske prepovedan. Al kakor bolj vroča je postajala vojska, toliko bolj so se v nemali naši evropejci za osvobojenje „bratov Slovanov“, in zdaj gredo oni v tem vprašanju celó daljše, kakor slovanofili. Oni posebno obsojujejo avstrijsko administracijo v Bosni rekoč, da „raja“ je v hujšem stanu, kakor je bila pod turško vlado, nekateri frančiškani in hrvatski uradniki da terorizirajo srbski narod, preganjajo srbske učitelje, prepovedujejo v gledališčih predstavljati srbske igre, na priliko, dramo „Bitva na kosovem polju“, in da turški „begi in agi“ so obdržali vse svoje prejšnje tiranske pravice nad „srbsko rajo“. Položaj v Bosni in Hercegovini v obče da ni nič boljši, kakor je bil prej, ampak da je celó hujše, tako, da mohamedani in pravoslavni pošiljajo prošnje turškemu sultanu, da bi jih rešil avstrijske okupacije, ker Avstrija ne izpolnjuje naloge, katero si je na berlinskem kongresu sama dala.

Z avstrijsko okupacijo in administracijo v Bosni in Hercegovini ni v Rusiji sploh nobena stranka popolnem zadovoljna. Če ne bodo imeli avstrijski Slovani v novem dunajskem državnem zboru dovolj moči, da bi primorali vlado, pravično rešiti v zajetih provincijah agrarno vprašanje, dati polno pravico tudi srbski narodnosti, kakoršna jej gre, ustanoviti polni red in narodno deželsko administracijo ter potem iz zajetih provincij umakniti se, kakor se je Rusija umaknila iz Rumelije in Bolgarije po uslonju berlinskega traktata, ali pa vsaj, dasiravno proti temu traktatu, s formalnim dovoljenjem velikih držav Bosno in Hercegovino obdržati kot ravnopravni kronovini s starimi kronovinami, tedaj bo v Rusiji, kakor je podoba, nastal velik šum zavoljo avstrijskega greha proti berlinskemu traktatu, zakaj Rusija je celó pred srokom ta traktat pošteno in popolno izpolnila, kolikor on njo zadeva.

Iz Sarajeva 30. avg. (Živa prošnja.*) Komaj je minulo leto in dan, da so ulice Sarajeva, glavnega

*) Jaz sem pričujoči klic na pomoč katoliški cerkvi in šoli prejel od prečastitega gosp. dr. L. Thomanna iz Sarajeva s prošnjo, naj bi ga razglasil milosrčnim Slovincem.

mesta „ponosne Bosne“, doživele eden najkrvnijih prizorov, o kojih ove ulice pripovedovati morejo. 19. dne avgusta preteklega leta, kar so naši vojaci mesto posedli, razplamtela je fanatično divja borba po ulicah, koja je porodila grozne krvave prizore.

Od tadaj postal je i udomačil se je v Sarajevu mir i pokoj, red z delom i blagostanjem, ki se je v teku jednega jedincatega leta silno razvilo i obetalo, da bode Sarajevo pod krilom „dvoglavnega orla“ postalo jedno od najbogatejših mest i središče orijentalnega trgovskega prometa.

Ali joj! Najlepši, v največem cvetju nahajajoči se del mesta postal je žrtva buktečega plamena. Latinski del, napolnjen večinoma s katoliškimi prebivalci, bil je pravo ognjišče ognja i plamena, i jedina v Sarajevu katoliška cerkev, v koji se je 25. avgusta lankega leta z navdušenimi „živio-klici“ prvi pot pevala avstrijska ljudska himna, postala je s stanovanliščem katoliških duhovnikov in katoliško šolo predmet groznega požara. Frančiškani, ondašnji dušni pastirji, ostali so brez strehe in hiše.

Kolikor je mogoče, trudijo se vlada in privatniki, da bi s svojo dobrohotnostjo i darežljivostjo zmanjšali občno siromaštvo.

Najsilniša je potreba, da se naša cerkev i naša šola zopet sozida, v to pa je treba izvanredno hitre pomoči.

Z veliko zahvalo bode podpisani v to svrbo prejemal milodare, koje hoče takoj jasno oglasiti i na dotično mesto izročiti.

Dr. Ljudevit Thomann pl. Montalmar,
odbornik 3. oddelka deželne vlade pri povrjeništvu za podporo pogorelcem v Sarajevu.

Iz Vipave 9. sept. (Telegram „Novicam.“) Izid večerajšnje kmetijske tombole popolnem ugoden; veselica v čitalnici sijajna. Pismeno drugi pot več.

S Cerknice 9. sept. — V podeljek je videl naš trg lepo število odličnejih domačih in drugih domoljubov in domorodkinj; povod temu je bila mlada naša čitalnica, ki se je ta dan odprla s slovesno „besedo“. Da-si so prostori zeló obširni, so bili zvečer vendar vsi natlačeno polni. „Besedo“ je pričel predsednik gosp. Grbič s primernim ogovorom. Temu so sledili moški in ženski zbori in samospevi, pri katerih so se s svojimi lepimi glasovi in pevsko izurjenostjo posebno odlikovali gospé Grbičeva in Lavričeva in gospod Grbič. Posamesne točke omenjati bilo bi za „Nov.“ preobširno, le toliko bodi rečeno, da se poleg slavnostnega gosp. Grbiča vzlasti s svojim ženskim zborom smemo ponašati. Gospod Resman je deklamoval z živim navdušenjem Bürgerjevo „Leonoro“; tudi igra „Ena se mora omožiti“ je gladko tekla. Konec „besedi“ je bil ples in prosto razveseljevanje, ki je trajalo do pozne noči. Naj pristavim še, da med gosti je bilo 12 „Sokolov“ v svoji obleki, dalje nekaj družih gospodov iz Ljubljane, pa tudi iz Bistrice, Postojne, Rakeka, Logatca itd. Vsem se je videlo, da so bili zadovoljni z lepo veselico.

Iz Št. Gregorja na Delenjskem. — 27. dne u. m. je bil za našo občino za župana izvoljen Anton Ivanec, posestnik v Dvorski vasi, za odbornike pa so bili izbrani Jožef Leveč, posestnik iz Črnic, Jožef Žužek, posestnik iz Dvorske vasi in Jernej Tomšič, posestnik v gorenjih Podpoljan.

S polnim zaupanjem, da bodo radi pomagali našim nesrečnim bratom v Bosni, kolikor morejo, se obračam do njih z dostavkom, da naj pošljejo darove meni ali pa kar naravnost v Sarajevo pod naznanjeno adresu. Dr. Jan. Bleiweis.

Iz Ljubljane. — Vsak čas se pričakuje cesarski patent, ki bode sklical državni zbor na Dunaj, ki se ima pričeti zadnje dni t. m. — Grof Hohenwart je vsled tega tudi našim narodnim poslancem poslal vabilo v pogovor en dan pred začetkom zborovim, da se ustanovi klub poslancev našega programa. — Res treba je uže, da se prične državni zbor, da bode konec časni-karskega besedovanja in da izvemo, kaj hoče minister Taaffe in pri čem smo.

— Dvorni svetnik in goriški državni poslanec g. Winkler nam je včeraj objavil to-le: „Kar pišejo „Novice“ v zadnjem listu, da sem namreč tudi jaz pisal, da pristopim resoluciji, sklenjeni na „partheitagu“ v Lincu, ni res.“ — Radi popravimo to pomoto, katere je kriv dunajski tednik „Polit. Fragm.“, ki je po imenu objavil imena 74 osebno pričujočih ustavovernih poslancev, pa 49 drugih ne osebno pričujočih, ki pa so se pismeno zavezali, da pristopijo k resoluciji, med katerimi smo našli imena: de Pretis, Winkler, Coronini itd. Veseli nas ta popravek tako, kakor nas je veselilo, da imena barona Žvegelja nismo našli ne med prvimi 74 in ne med drugimi 49.

— (V seji 31. avgusta je glavni odbor družbe kmetijske) obravnaval sledeče stvari: Na prijazni dopis novega ministra za kmetijstvo Nj. ekselence grofa Falkenhayna, v katerem družbi kmetijski naznanja svoj nastop in jej zagotavlja krepko podporo, sklenil je odbor spodoben zahvalen odgovor, povdarjaje, da kmetijstvo v obče potrebuje zdatne pomoči in še posebno pa uboga dežela kranjska. — Mnogohvaljene svetle pšenice, ki jo mokriški grof Gust. Auersperg uže mnogo let prideluje, je sklenil odbor, za-se naročiti 1 hektoliter, pa prositi tudi vredništvo „Novic“, da razglasi hvalo te pšenice v prihodnjem listu. *) — Bere se zapisnik ob-čnega zbora podružnice kmetijske v Metliki 27. avgusta. Zapisnik naznanja, da so bili g. Anton Homač zopet za prvosednika, gospodje: dekan Aleš, Anton Paulin, Edv. Kuralt, Anton Navratil in Fr. Gustin pa za odbornike izvoljeni. Centralni odbor radostno pozdravlja na novo ustanovljeni odbor podružnice metliške, ki zmerom stoji v prvi vrsti tistih podružnic, katere marljivo opravljajo svoj mandat. Dalje prosi g. predsednik, naj bi se odboru naznanili trgovci, pri katerih bi se dobilo dobro in predenice čisto deteljno seme, kajti pogostoma se slišijo pritožbe, kako silno tukajšnja deteljša nadleguje predenica (Kleeseide). Podružnici se odgovori, da se jej moreta priporočati tukajšnja trgovca gospoda Peter Lasnik in Jan. Lukman, pa tudi semenišče (Samenversuchs-Station) grofa Attemsa v Št. Petru poleg Gradca, katero se posebno bavi s pridelovanjem čistih semen. Temu pa je dodal odbornik gosp. Vičeln opomin, naj gospodarji skrbno pazijo, da se živini ne poklada z predenico pomešana detelja, ker, če živina deteljo z zrnjem predenice dobiva, to zrnje pride neprebavljeno s živinskim blatom v gnoj, z gnojem pa zopet na deteljše, in takoni konca ne kraja tega škodljivega plevela; — kako pa ravnati z deteljši, oskrunjenimi s predenico, to naj gospodarji beró v 23. listu letošnjih „Novic“. O prošnji, naj bi družba kmetijska potegnila se za dober kup živinsko sol, je bilo rečeno, da vse uže večkrat ponovljene prošnje so bile le klic upijočega v puščavi, da pa vendar o dobri priliki bode odbor ponovil to prošnjo. Za nove ude nasvetovani gospodje se sprejmó. — Radostno se na znanje vzame, da gospoda odbornika Luka Robič in Jan. Murnik prevzamejo spisovanje poljske statistike za Kranjsko. — Ker gosp. Jos. Seunig v

komisiji pri delitvi konjskih premij 6. dne oktobra v Postojni deluje, je v komisijo za delitev govejih premij isti dan v Postojni bil izvoljen gosp. P. Lasnik. — Poročila predsednika kranjske podružnice gosp. M. Pirca o iznajdbi Lakotovi pri ročnih mlatilnicah je bilo gosp. odborniku Vičelnu v poročanje izročeno. — Gosp. Vičelnu odbor soglasno izrekuje zahvalo za pregled gosp. P. Kozlerjevega rokopisa „o umni napravi vodnjakov“, po katerem dobijo občine in posamezni gospodarji temeljit poduk, kako napravljati vodnjake, da zadostujejo velikim potrebščinam takih krajev, ki nimajo niti za ljudi niti za živino zdrave pitne vode. — Gosp. Edv. Globočnik, okrajni zdravnik v Cerk-ljah poleg Kranja, je bil za uda sprejet.

— (Pogorelcem na Igu) je presvitli cesar 600 gold. darovati blagovolil. — Tudi pogorelci na Vrhniki so dobili od presv. cesarja 600 gold.

— (Hranilnica ljubljanska) je v zadnjem občnem zboru sklenila, da bode na hipoteke posojila dajala z 5½ odstotkov od novega leta naprej. Dozdaj je za taka posojila zahtevala za 100 gold. po 6 gold.

— Vodstvo banke „Slavije“ je ravnokar na svitlo dalo obširno računsko poročilo o delovanji te zavarovalnice. Iz sumarnega pregleda je razvidno, da je banka „Slavija“ v dobi od 15. junija 1869. do 31. decembra 1878. leta izplačala za povračila škod požarov, toče in zavarovanja življenja 3 milijone in 972.316 gold. 22 kr. Lep znesek!

— (C. k. deželni šolski svet) je v seji 28. dne u. m. na predlog nekega okrajnega šolskega sveta sklenil, „aus Dienstesrücksichten“ dva učitelja prestaviti na druga mesta. Škoda, da nam „Laibacherica“ skrivnosti teh „Dienstesrücksichten“ ne pové.

— Po poročilu „Danice“ je prečastiti gosp. Jurij Križaj, dekan v Kamniku, postal častni kamernik Nj. svetosti Leona XIII. s pravico vijolačaste obleke. Slava za cerkev in narod zasluženemu gospodu!

— Profesor na gimnaziji kranjski gosp. T. Zupan je bil v Rimu in 7. dne u. m. tudi se poklonil sv. Očetu Leonu XIII. Ves navdušen po resnobni milini je gosp. profesor, kakor njegovo pismo v „Danici“ objavlja, zapustil vatikan.

— V Alojzjevišče je na novo sprejetih 10 gimnazijalcev iz 3., 4. in 5. šole.

— Da se tukajšnjim dijakom olajša na kosilo hoditi v „ljudsko kuhinjo“, se jim odloči posebna soba.

— (Dva cesarska kanonikata) v Ljubljani sta razpisana. Cesarske kanonike imenuje cesar sam.

— Zadnji list „Zvona“ je prinesel jako nam milo podobico z naslovom „Obljubljeno dete“. To podobo razlaga tako-le: „Znana je navada po Slovenskem, da roditelji bolno dete, da bi ozdravelo, kam na božjo pot „obljubijo“. Današnja podoba nam predočuje prizor, ko sta prišla oče in mati z otrokom na božjo pot v kraj, ki je pač malokateremu Slovincu neznan; ravno stopata v čoln, da bi odrinila od brega

Tje na otok z valovami obdani,
V današnjih dnevih božjo pot Marije;
V dnu zad stojé snežnikov velikani,
Polja, ki spred se sprostijo, lepotije
Ti kaže Blejski gred na levi strani,
Na desni griček se za gričem skrije.
Dežela kranjska nima lepš'ga kraja,
Ko je z okoljš'no podoba raja!

Lepo je izpeljana ta ideja.

— Ribič z Bleda, ki je v torek v Cerknico šel po rib, da jih denejo v blejsko jezero, je pripovedal, da na praznik malega šmarna je gotovo bilo v Bledu, Brezji

*) Kmetovalci nahajajo priporočilo na 292. strani današnjega lista.

in drugih gorenjskih Marijinih Božjih potih nad 8000 pobožnega ljudstva. No, liberalci, kako si vam dopada trdna vérnost slovenskega naroda?

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Presvitli cesar se je v nedeljo podal v Linc h kmetijski veselici, ki jo ondi že več let napravljajo vsako leto z različnimi razstavami; cesarja sta spremljala ministerstva predsednik grof Taaffe in pa minister kmetijstva grof Falkenhayn. Slovesno sprejeman pri vseh prilikah celi dan se je cesar zvečer vrnil zopet na Dunaj nazaj.

— Koncem tega meseca se odpre državni zbor; to je neki gotovo, čeravno dan pričetka ni še odločen. Kar 16 let ni bilo, zgodilo se bode ta pot, namreč da zastopniki vseh avstrijskih narodov se zberó v skupno delovanje na ustavni podlagi. Po pravici tedaj piše „Osten“, da je to velika zmaga ministerstva Taaffeovega, pred katero mora omolkniti vse obrekovanje nove „Presse“ in vse tiste klike, katere glasilo je ta list. Tiste babje pravlice, ki so ljudstvo vznemirjale leta 1871., ne stršijo dandanes nikogar več; pametno ljudstvo ne dá se slepariti s preneumnimi iznajdbami, češ, da bode grof Taaffe ustavo podoral, grof Falkenhayn vse jude pokatoličil in dr. Pražak vsacega Nemca prestvaril v češkega Vaclava.

Državni zbor po „Mont-Rev.“ dobí sledeče vladne predloge: državni proračun, davkovske preuredbe, vojno postavo, postavo o oblastnosti državnega zbora o zadevah zasedene Bosne in Hercegovine, postavo o predruženju postave o povérilu notarskih podpisov in postava zoper oderuštvo.

— Nekateri časniki čenčajo, da tri ne še ministerske službe se bodo oddale tako, da eno dobí poslanec državopravne stranke, drugo poslanec liberalne in tretjo poslanec središča.

— Minister Taaffe je iz Češkega prejel nad 80 telegramov, v katerih mu Slovani in Nemci zaupanje izrekujejo, da bode pomiril Avstrijo.

— Pri vojaštvu misli novo ministerstvo prihraniti kakih 10 milijonov gold. in davkeplačilec polajšati bremena. S tem prestriže ministerstvo nakane liberalcev, ki zdaj mahoma hočejo postati „šparovci“, na kar veliko let še mislili niso, ker so z vsemi drugimi rečmi čas zgubljali, kakor z brezversko šolo, železnicami itd.

— Knez črnogorski Nikolaj, ki je prišel unitorek na Dunaj, je bil sijajno sprejet. Prišel je na Dunaj zahvalit se cesarju, da s pripomočjo Avstro-ogerske je po sklepih berlinskega kongresa postal samovladar, ne odvisen več od Turčije. Cesar sam ga je zelo odlikoval in obdaril z dvema izvrstnima angleškima konjema in pa s krasno kočijo.

— Veselje je brati, kako neusmiljeno se češeta nova „Presse“, ki je glasilo nemčurske ustavoverne stranke avstrijske, in pa „Pester Lloyd“, ki je trobilo magjarske stranke na Ogerskem — oba časnika pa sta glavna stebra: eden gospodujoče nemčurske, drugi gospodujoče magjarske stranke. „Pest. Lloyd“ pravi, da „Presse“ zatiruje Čehe, Slovence in druge slovanske narode, — nova „Presse“ pa, da „Pest. Lloyd“ davi Slovake, Rumune in Nemce. — Tako oba časnika pereta pred svetom umazano perilo, kar nam pa je prav po godi.

— Angleži so na Ogerskem kupili 320 konj in jih dobro plačali.

Iz Linca. — Iz več krajev gornje-avstrijskih doidejo zbornici poslancev prošnje, da bi se taki posestniki podedovanih (poerbanih) gruntov začasno oprostili vojaščine, kateri stanujejo na svojem posestvu, sami kmetujejo in katerih posestvo toliko bohodka donaša, da more rodovina 5 oseb od njega živeti. Prošnja ta je podprta s temeljitimi dokazi, kako nesrečna je zdaj veljavna vojaška postava od 5. dec. 1868., katera ves svet v vojaški stan sili brez ozira na stan kmetov, ki zemljo obdeluje, na stan duhovnov, katerih ljudstvu čedalje bolj manjka, na stan učiteljev, ki so ljudstvu neprenehoma potrebni! — Res treba je predruženiti po pruskem kopitu leta 1868. skovano postavo!

Iz Italije. — C. k. avstrijski polkovnik Haymerle je nedavno objavil spis o tem, kako Italijani ne prestando ščujajo zoper Avstrijo, celó v šolah imajo zemljopise, kjer je pol Tirolske, Gorica, Primorsko in Dalmacija italijanskemu kraljestvu pririsan; dokazal je, kako se Italija oborožuje in povsod rovlje zoper nas. Ovi spis je italijanske ministre hudo iznemiril, in se delajo nedolžni in razžaljeni; kralj Humbert pa v Monzi s pomočjo generalov „študira“ vojaške reči. No, prej ali slej dobimo krvavo vojsko z Lahom.

Iz Rusije. — Ruski car se mudi v Varšavi; sliši se, da hoče mir narediti med Poljaki in Rusi ter ustaviti preganjanje katoliške cerkve na Poljskem, kjer so skoro sami katoličani. — Da se mržnja nastala med Rusi in Nemci, poravna, obiskal je cesar Viljelm sam ruskega cara, ki mu je prišel do meje v Aleksandrovo naproti.

Iz Bosne. — 8. dne t. m. popoldne so avstro-ogerske čete prispele v prvi tabor Novopazarskega sandžaka. Potovanje po strmih gorskih potih bilo je silno težavno. Dohod izvršil se je povsod mirno; turški vojaki so prijazno pozdravljali naše in se umaknili iz vseh krajev, katere so naši posedli.

— Iz Carigrada se javlja: Savfet paša je avstrijskemu poslaniku rekel, da je porta Husni-paši izrekoma ukazala, avstrijsko vojsko pri vmarširanji v Novopazarski okraj podpirati in spremljati, da pokaže popolno sporazumeljenje Turčije z Avstro-Ogersko. Tudi družim turškim oblastim v Novo-pazarskem okraju je sultan ponovil ukaz, avstrijsko vojsko podpirati, kadar pride.

Popravek. V članku „čebelorejska skušnja“ v zadnjem listu „Novic“ je izostalo, da se „zdravilu“ dodá tudi nekoliko vinskega žganja ali špirita. Gosp. dopisnik nam pri tem popravku naznanja, da so okoli Mengša srednje čebele nekoliko boljše ko lani.

Listnica vredništva. Gosp. B. L. v spodnji Idriji: Prav to, kar ste poslali „Slov. Nar.“, ste od besede do besede poslali tudi „Novicam“ in „Slovincu“. Če pa je tak dopis v enem časniku že natisnen bil, ne gre, da bi ga natisnili še drugi; to je navada časništva. Zato brez zamére.

Žitna cena

v Ljubljani 30. avgusta 1879.

Hektoliter: pšenice domače 8 gold. 83 kr. — banaške 9 gold. 14 kr. — turšice 5 gold. — kr. — soršice 6 gold. 93 kr. — rži 5 gold. 39 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 4 gold. 20 kr. — ajde 5 gold. 4 kr. — ovs 2 gold. 93 kr. — Krompir 3 gold. 20 kr. 100 kilogramov.